

РЕШЕНИЕ

№ 7636

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9600** по описа за **2024** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на Агенция "Пътна инфраструктура" /А./, депозирана чрез юрисконсулт Д., против Решение № 3617 от 06.08.2024 г., постановено от 147-и състав на СРС по АНД № 10129 по описа за 2023 г. на СРС, с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН] на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./. Със същия на "АТМИКС БЕТОН" ЕООД, е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, за нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Оспорват се изводите на съда, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш, с доводи, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП следва да се тълкува систематично като се отчитат и другите текстове на ЗДвП. Твърди се също, че издаването на електронен фиш за нарушение на чл. 179, ал. 3 - 3в от ЗДвП е предвидено и в нормите на чл. 167а, ал. 2, т. 8 от ЗДвП и чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП. Сочи, че при налагане на имуществената санкция в достатъчна степен е съобразен принципът на пропорционалност с оглед защита на обществените отношения. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Г., която поддържа жалбата по изложбените в нея съображения и моли съда да отмени решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът, "АТМИКС БЕТОН" ЕООД, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата по подробно изложени в писмено становище съображения. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, поради което решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, въззивната инстанция е приела за установено от фактическа страна, че на 20.05.2021 г. в 11:22 часа, ППС - Влекач М. ТГХ с рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима максимална маса 20 500, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6А, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 0, се движело в Столична община, по път А-6 км 50+427, с посока намаляващ километър, който път бил включен в обхвата на платената пътна мрежа. Било установено нарушение с устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, намиращо се на път А-6 км 50+427, изразяващо се в това, че за посоченото ППС изцяло не била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, тъй като за посоченото ППС нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. За извършеното нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП срещу "АТМИКС БЕТОН" ЕООД, като собственик/ползвател на регистрираното ППС, е издаден Електронен фиш № [ЕГН] на А., с който била наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, вр. чл. 179, ал. 36 от ЗДвП.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че от събраните в хода на въззивното производство доказателства безспорно се установява описаното нарушение, като за посоченото ППС изцяло не е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за него нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. От правна страна СРС е приел, че действително е недопустимо ангажиране административнонаказателната отговорност на дружеството по чл. 179, ал. 36 от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж от ЗДвП. Посочил е още, че в случая приложение намират разпоредбите на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията, които имат пряко действие като ползвателят на автомобила не е следвало да бъде директно санкциониран, а да му се даде възможност да заплати дължимата пътна такса. Изложил е доводи за несъразмерност на наложеното административно наказание. По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е отменил ЕФ като издаден при

допуснати съществени нарушения на процесуалните правила

След като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, а произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Настоящата инстанция споделя мотивите на въззивния съд, че към датата на извършване на процесното нарушение законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Предвид това издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение е незаконосъобразен и следва да бъде отменен само на това основание.

В тази връзка, съгласно чл. 189е, ал.1 и 2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност /ал.1/, като при установяване на нарушение по чл. 179, ал.3 - 3б преди съставяне на АУАН, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП. Когато актът се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването му /ал. 2/. Цитираната разпоредба ясно и категорично постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят. По същият категоричен начин, следващата разпоредба на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП гласи, че при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение.

Правилни са изводите на районния съд и по отношение на наложената санкция, които са в унисон с постановеното от Съда на ЕС Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. Съгласно същото член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

В допълнение, настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд относно приложението на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на

Комисията. В случая, е следвало да се пристъпи към ангажиране административнонаказателната отговорност на отговорното лице, едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата. Последвалата нормативна уредба в сила от 01.01.2024 г. в чл. 10б, ал. 7-9 от ЗП съобразява това изискване. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административнонаказателно производство.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 от АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно е искането на ответника за заплащане на разноски по делото в размер на 650 лева, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред настоящата касационна инстанция. Размерът на претендираното адвокатско възнаграждение не е прекомерен предвид минимума, установен в чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ново заглавие Наредба за възнаграждения за адвокатска работа.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3617 от 06.08.2024 г., постановено от 147-и състав на СРС по АНД № 10129 по описа за 2023 г. на СРС.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на "АТМИКС БЕТОН" ЕООД, ЕИК 20227650 със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя М. А. А., сума в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.